

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΤΙ ΝΕΑ;

Οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ μυθολογικοὶ δάκτυλοι. — Τὰ νευρόσπαστα τῆς Ἑσπερίας. — Ὑποτελεῖς τῆς Γαλλίας — Τὰ πάντα Γαλλιστί. — Εἰς ποίαν γλῶσσαν εὐθυμοῦσιν οἱ Γερμανοὶ — Ὁ πόθος ἐκάστου Ἀνατολίτου. — Παράσχος καὶ Γαλλία. — Στίχοι. — Συμμαχία . . . ἂν προσθάσωμεν . . . — Τὸ φάσμα τοῦ τοκομεριδίου. — Μ' ἀγαπᾷ δὲν μ' ἀγαπᾷ. — Πέταλα λευκανθέμων καὶ πέταλα λακτισιάτων. — Ἑλληνογαλλικὸν ζύλον. — Πίστις καὶ πατρίς — Ἡ ἥττα τῶν Ρώσων. — Μυτοράγοι ἐν Πειραιεῖ. — Πῶς ἔπρεπε νὰ γράψουν — Σύνταγμα καὶ θρησιοτροφεῖον. — Ἡ ἀνατροφή τῶν θηρίων. — Ἀκρίδες ἀνευ μέλιτος ἀγρίου. — Πυρκαϊαὶ καὶ μέσα προληπτικά . . . — Ψεῖσοι ἐν Θήβαις — Ἀπαγόρευσις αὐτοκτονίας ἐκ τοῦ Παρθενῶνος|.

Εἰς τὴν περίεργον χώραν τῆς ὁποίας μίαν γωνίαν κατοικοῦμεν, εἰς τὴν Ἀνατολήν, ὅπως λέγουσιν οἱ κάτοικοι τῆς Δύσεως, ὅλα τὰ πράγματα προέρχονται ἐκ . . . δακτύλων.

*Ὅχι τῶν μυθολογικῶν ἐκείνων Δακτύλων τῶν υἱῶν τῆς νύμφης Ἀγχιάλης, νύμφης, ἧς τὸν γαμβρὸν δὲν ἀναφέρει οὐδαμοῦ ἡ παράδοσις· ὄχι Δακτύλων τῶν ἐπινοητῶν τῆς χρήσεως τοῦ πυρὸς καὶ τῆς κατεργασίας τῶν μετάλλων, ἀλλὰ δακτύλων πολιτικῶν Γαλλικῶν, Ἀγγλικῶν, Ρωσικῶν.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν στόλος γαλλικὸς πανίγχορος εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀγκάς μας ἕκαστος φρόνιμος ἄνθρωπος κάθεται καὶ σκέπτεται ποῖος ἀρά γε δάκτυλος ἐκίνησε καὶ ἔφερε παρ' ἡμῶν τὸν στόλον τοῦτον.

Ἡμεῖς εἰς τοιαῦτα ὑψηλὰ ζητήματα πολιτικῆς ἐξωτερικῆς δὲν τολμῶμεν νὰ ἐπέμβωμεν. Ἐκαστος ἄς κάμῃ τὰς ἐρεῦνας του καὶ . . . ἄς μὴ μᾶς τὰς ἀνακοινώσῃ. Συμφωνοῦμεν μάλιστα ὅτι μυστηριώδη νήματα συνδέουσιν ἡμᾶς, δηλαδή ὅλα τῆς Ἀνατολῆς τὰ νευρόσπαστα, πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ τὰ νήματα τὰ ἀνευ προσεγγίσεων καταλήγοντα εἰς τὴν ἰδικήν μας, τὴν ἐλληνικὴν καρδίαν βεβαίως προέρχονται μόνον ἐκ Γαλλίας.

Ἡ γνώσις τῆς Γαλλικῆς εἶνε ἀπαραίτητος ἢ φιλολογία τῆς Γαλλίας προμηθεύει ἡμῖν τὸ πλεῖστον τῆς καθημερινῆς τροφῆς. Ἄνευ τοῦ θεάτρου τῆς δὲν δυνάμεθα οὐδὲ ἐν θέρῳ νὰ διέλθωμεν.

Εἰς τὴν θέαν καὶ ἐνὸς ἀπλοῦ Γάλλου ναύτου συλλογιζόμεθα ὅλους τοὺς μετὰ τῆς Γαλλίας δεσμούς ἡμῶν καὶ τοὺς εὐρίσκομεν τόσον πολ-

λους ὥστε φοβούμεθα μὴ συνκινούμενοι ἀποτε-
λέσωσιν ἄλυσιν. Πράγματι πνευματικῶς εἴμεθα
ὀλίγον ὑποτελεῖς εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὸ ἥμισυ
τοῦ πληθυσμοῦ τὸ τροφοδοτούμενον ἐκ μυθιστο-
ρημάτων καὶ ἐπιφυλλίδων, ποῦ ἄλλοῦ εὐρίσκεται
νοερῶς ἢ ἐν Γαλλίᾳ παρακολουθοῦν τὰς περι-
πετειὰς ἐπὶ τόπου καὶ γοητευόμενον ἐξ αὐτῶν;
Τὸ ἥμισυ τοῦτο τί ἄλλο ὁμιλεῖ ἢ γαλλι-
στί; δὲν ἐνδύεται γαλλιστί; δὲν παρακολουθεῖ
τὰ φιγουρίνα, δὲν δανειζέται ἀλεξήλια, δὲν
πουδράρεται, δὲν ὑποδύεται, δὲν χορεύει, δὲν
χαιρετᾷ, δὲν ὑποκλίνεται δὲν... κουρεύεται
γαλλιστί; Καὶ ὑπάρχει ἄλλη γλῶσσα διὰ
τὰς κοσμικὰς λεπτότητας; Εἶναι δυνατὸν νὰ
ἔχη τις πνεῦμα ἐν τῇ Γερμανικῇ; Καὶ αὐτοὶ
εἶτι οἱ Γερμανοὶ δὲν εὐθυμοῦσι μόνον ἐν τῇ Γαλ-
λικῇ κατὰ τὸν Δεσάν; Καὶ ποῖος ἐκ τῶν Ἀ-
νατολιτῶν ἡμῶν, τέλος, ἂν δὲν μετέβη ἀπαξ
τουλάχιστον εἰς Παρισίους, αὐτὸ δὲν ἔχει πα-
ράπονον καὶ πόθον τῶν ἡμερῶν καὶ τῶν νυκτῶν
του;

*

Ὁ ἔθνικὸς ποιητὴς κ. Παράσχος ἐξέχυσε
ποτὲ εἰς θαυμάσιον ποίημα ὅλα τὰ ὑπὲρ τῆς
Γαλλίας αἰσθήματα τῶν Ἑλλήνων.

Οὐδέποτε δὲ πρέπει νὰ λησμονηθῶσι στίχοι
ὡς οἱ ἐξῆς:

Ποῖὸ στόμα μπόρεσε νὰ πῆ πῶς μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά
|μας
Πῶς ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια μας θὰ βγῆς ἐσύ, Γαλλίαι;

*

Τὸ μόνον ἔθνος ποῦ καρδιά καὶ γὰρ τοὺς ἄλλους ἔχει
Ποῦ δίνει τὸ χρυσάφι του, τὸ αἶμά του, τὸ φῶς του,
Ὅπου δὲν στέκεται ποτὲ καὶ μέρα νύκτα τρέχει
Κι' ὅποιος τὰ σιδέρα του σπᾷ, τὰ βρίσκει πάντα ἐμ-
|πρός του!

*

Ἄχ τρέλλα τρέλλα στοὺς λαοὺς ἂν ἴσως ὅλους πέση
Καὶ τὴν Γαλλίαν μοναχῇ μέσ' τῇ φωτιά τὴν δοῦμε
Ὅλος ὁ κόσμος μονομιάς ἂν ἴσως τῇ βαρέσῃ
Ἐμεῖς—ὡς εἴμαστε μικροὶ—κοντὰ τῆς θὰ βρεθοῦμε,
Κοντὰ τῆς θὰ παλέψωμε, θὰ πέσωμε κοντὰ τῆς...

*

Καὶ αὐτὰ μὲν λέγει ὁ ποιητὴς συνομολογῶν
καὶ ὑπογράφων ἐξ ὀνόματος τοῦ ἔθνους του ἀδι-
άλυτον Ἑλληνογαλλικὴν συμμαχίαν. Εἶναι ζή-
τημα ὅμως ἂν... θὰ προφθάσωμε

νὰ πέσωμε κοντὰ τῆς

διότι μέχρις ὅρας τουλάχιστον τὸ τοκομερίδιον

δὲν εὐρέθη καὶ ἡ Γαλλία οὐδὲ νὰ μᾶς τὸ προ-
μηθεύσῃ φαίνεται διατεθειμένη, οὐδὲ νὰ ἔλθῃ νὰ
πέσῃ καὶ αὐτὴ μεθ' ὑμῶν κατὰ τὴν προτεγγί-
ζουσαν ἡμέραν τῆς κρίσεως...

Οὕτω ἐκ τῆς αἰσθηματικῆς ἐξωτερικῆς πα-
λιτικῆς μεταπίπτουμεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν μὲ
ὅλους τοὺς καυμούς καὶ ὄλους τοὺς φόβους, οὗς
αὕτη ἐμπνέει.

Ἡ δὲ ἐσωτερικὴ ὁμοιάζει δυστέρωτα κόρην,
ἣτις περίλυπον ἔχουσα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν μορ-
φήν, κρατεῖ εἰς χεῖρας λευκάνθεμον καὶ ἀποφυλ-
λίζουσα αὐτὸ ψιθυρίζει:

— Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀγαπᾷ...

Δηλαδή:

— Θὰ εὐρέθῃ, δὲν θὰ εὐρέθῃ...

Καὶ ὀλίγη ἀκόμη ἀπομένουσιν ἡμέραι, ὀλί-
γα ἐπὶ τοῦ μαντικοῦ ἀνθους πέταλα.

Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ ὅπως τὸ τελευταῖον ἀποθῆ
τὸ πέταλον τῆς τύχης, ὅπως λέγουσιν οἱ
γερμανοὶ οὐχὶ δὲ τὸ πέταλον δι' οὗ θὰ δεχθῶ-
μεν τὸ πρῶτον λάκτισμα κατὰ τῆς τιμῆς καὶ
τοῦ μέλλοντος τῆς πτωχῆς μας πατρίδος.

*

Τῆς δισπάσεως τῆς ἑλληνογαλλικῆς συμ-
μαχίας παρουσιάσθη καὶ ἕτερον σύμπτωμα ἐν
Πειραιεῖ. Μεθ' ὅλας τὰς φιλόφρονας περιποιή-
σεις ἃς παρέχουσι οἱ ἡμέτεροι εἰς τοὺς Γάλλους
δὲν γνωρίζομεν πῶς ἐπῆλθε καὶ συμπλοκὴ τις
ἐν τινι καφενεῖῳ καθ' ἣν ζύλον ἀλύπητον ἔπε-
σεν ὅπερ ἀδελφικῶς συνεμερίσθησαν Ἑλληνές
τε καὶ Γάλλοι.

Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν τὸ πᾶν ἔχει καλῶς ἄλ-
λὰ τὸ παράδοξον εἶναι τὸ ἐξῆς. Κατὰ τὴν ὥραν
τῆς ἀναιμάκτου συμπλοκῆς προσήλθον ἐν τῷ
πεδίῳ καὶ Ρῶσοί τινες ναῦται οἵτινες, ἀφοῦ
ἐδίστασαν ἐπὶ μικρὸν μεταξὺ πίστεως καὶ πα-
τρίδος, τουτέστιν ὑπὲρ τίνων νὰ συνταχθῶσιν
ὑπὲρ τῶν ὀρθοδόξων ἢ τῶν συμμάχων των, ἠκο-
λούθησαν τὰς βλέψεις τῆς ὑψηλῆς πολιτικῆς καὶ
ἔδωκαν χεῖρα βοηθείας εἰς τοὺς Γάλλους.

Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα; ὅτι μαχομένων Ἑλλή-
νων καὶ Γάλλων ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος οἱ...
Ρῶσοι τραπέντες εἰς φυγὴν καὶ ἀφῆσαντες ἐπὶ
τοῦ πεδίου τρεῖς τραυματικὰς πρῶτας ὑπὲρ πα-
τρίδος μὲ τὰς κεφαλὰς τεθραυσμένους!

Τὸ τοιοῦτον βεβαίως δὲν ὑπομνηματίζομεν
ὡς οἰωνοσκόπημα.

*

Ἐν Πειραιεῖ ὅμως συμβαίνουν καὶ ἄλλα πε-
ρίεργα πράγματα. Ἡ πάρομοιάς φράσις:
«Τοῦ ἔφαγε τὸ μάτι» ἐτέθη εἰς ἀχρηστίαν ἐν

τινι ἑτέρᾳ συμπλοκῇ, καθ' ἣν τὰ συμβληθέντα
μέρη ἦσαν δύο φίλοι Ἕλληνες.

Ὁ δὲ πρῶτος μετὰ μακρὰν φιλικὴν συνδιά-
λεξιν ἔφαγε τὴν μύτην τοῦ δευτέρου! Τὸ
πᾶν διὰ τὰ ἦθη μας δὲν εἶναι τὸσον πε-
ρίεργον.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι τὴν ἐπαύριον ἐνῶ τό-
σαι ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴν εἰδήσιν, ἅπασαι
μάλιστα ἀντιπολιτευόμεναι οὐδεμίαν ἔδωκεν
αὐτῇ πολιτικὴν χροιάν ὡς θ' ἀνέμενε τις.

Ἡμεῖς ἐπεριμένομεν ἄθρον κύριον μὲ μεγάλα
στοιχεῖα, ἀρχόμενον ὡς ἐξῆς.

«Ὁ ἀλληλοσπαρχμὸς ἤρχιτεν! Ἡ κυβέρ-
νησις ἃς δρέψῃ τοὺς καρπούς τῶν κατὰ τῆς χώ-
ρας κκοουργιῶν τῆς! Ἡ μαύρη, ἡ ἐπάρατος ἡ
φρικαλέα πείνα ἐνέσκηψεν ἐν Πειραιεῖ. Φρίξατε!
Πτωχὸς τις ἐργάτης, τίς οἶδε πόσας ἡμέρας
ἔχων νὰ φάγῃ, ἠναγκάσθη χθὲς νὰ...

*

Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἐν τῷ θηριοτροφείῳ Μοντενέ-
γρου ποιούμενοι τὰς δικτριβάς κ.κ. λέοντες καὶ
λύκοι καὶ αἱ κυραὶ ὕαιναί καὶ τίγρεις μὴ ζῶσαι
συνταγματικῶς ἀλλὰ ἐξημερωθεῖσαι ὑπὸ τὴν
θαυματοργὸν ἐπίδρασιν αὐστηρᾶς ἀνατροφῆς,
προσηνέστατα ἐφέρθησαν προχθὲς εἰς τοὺς κατὰ
πρῶτον ἐπισκεφθέντας αὐτοὺς δημοσίᾳ κυρίου
θηριοδαμαστής.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τούτων ἐπληγῶθη. Ἄλ-
λὰ ἐξ... ἀπροσεξίας καὶ διὰ... πιστολίου.

*

Καὶ διὰ νὰ ἐπανελθῶμεν εἰς τὰ περὶ πείνης
ἀπειλοῦσης τὸν τόπον κατὰ τὸ λέγειν ὄχι μόνων
τῶν ἐφημερίδων ἀλλὰ καὶ ἄλλων φρονιμοτέρων
στομάτων, σημειοῦμεν ὅτι παρουσιάσθη τουλά-
χιστον μία κατ' αὐτῆς ἐξασφάλις!

Εἰς ὅλα τὰ νότια μέρη τῆς Πελοποννήσου
ἐνέσκηψαν ἀπειράριθμα σμήνη ἀκρίδων. Δὲν λεί-
πει παρὰ τὸ ἄγριον μέλι λοιπὸν διὰ νὰ μετα-
βληθῶμεν εἰς Ἁγίους Ἰωάννας Νηστευτάς, χάρ-
ις εἰς τοὺς ἐπὶ τόσα ἔτη κυβερνήσαντας τὴν
Ἑλλάδα καὶ ἐργασθέντας τελεσφόρως ὑπὲρ τῆς
εὐημερίας ἡμῶν.

*

Μετὰ τὸ τοκομερίδιον, τὸ παράδειγμα τοῦ
ἀλληλοφαγωμοῦ (ὄνομα καὶ πᾶν). Μετὰ
ταῦτα ἡ ἀκρίς καὶ... ἄνευ μέλιτος μάλιστα.

Πυρκαϊαὶ ἐξ ἄλλου καθ' ἑκάστην νύκτα ἐν
Ἀθήναις πρὸς πρόληψιν τῶν ὁποίων νομίζομεν
ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται ὕδωρ καὶ πυροσβέσται ἀλλὰ

κατάργησις τῶν πυρασφαλιστικῶν ἐταιριῶν ὅπως
θὰ ἔλεγον αἱ κακαὶ γλῶσσαι. Τέλος σεισμοὶ ὡς
χωνευτικὰ μετὰ τὸ δειπνον τακτικοὶ ἀπὸ τῆς
Δευτέρας κρημνίσαντες καὶ οἰκίας τινὰς ἐν Θη-
βαῖς ἰδίᾳ δὲ πτωχικὰς, σεισμοί, οἵτινες δὲν θὰ
ἐφείδοντο τῆς οἰκίας τοῦ Πινδάρου ἂν ὑφίστατο
ἀκόμη καὶ κατατρομάξαντες τοὺς ἀτυχεῖς Θη-
βαίους εἰς οὗς εὐχόμεθα νὰ μὴ δοκιμάσῃσι ποτὲ
πλέον παρόμοιον φόβον καὶ τρόμον.

*

Ὅλα ταῦτα, ἥιστα εὐχάριστα νέα. Καὶ
διὰ τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ διὰ τὸν γρίφοντα.

Ἐγὼ μάλιστα εἰς τόσῃ στενοχωρίαν ἤλθον
ἐνεκα αὐτῶν, ὥστε τίς οἶδε πῶς θὰ κατέλθον...
ἂν, κατόπιν κωμικῆς τινος ἀποπειρᾶς ἐνός δου-
λικοῦ, θέλοντος νὰ μιμηθῇ τὴν Μαίρην Βέμπερ,
ἡ Γενικὴ ἐφορὰ τῶν ἀρχαιοτήτων δὲν ἀπηγό-
ρευε:

Τὴν ἐκ τοῦ Παρθενῶνος αὐτοκτονίαν.

Ὁ ἐπισκέπτης.

ΑΤΑΚΤΑ

Πολιτικὴ συζήτησις.

— Διατὶ ὁμιλοῦντες περὶ πρωθυπουργοῦ λέ-
γομεν, ὅτι οὗτος μετὰ θάρρους κρατεῖ εἰς χεῖρας
του τὰ ἦνία τοῦ κράτους;

— Διότι οἱ κρατούμενοι εἶναι χεῖρονες τῶν
ἀλόγων.

*

Ἐν τῷ θεάτρῳ.

Παίζεται ἡ καβαλλερία ρουστικὰνα τοῦ
Μασκάνη. Καὶ ὁ Ῥηγανόζυλος, βλέπων τὴν
πρίμαν, ἐρωτᾷ τὸν παρακαθήμενόν του:

— Αὕτη κάμνει τὸ μέρος τῆς Καβαλλε-
ρίας;

*

Εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως:

Δογοπαίγνιον τοῦ μουσικοῦ Ζωίλου.
Αὕτη ἦτον ἡ περίφημος Καβαλλερία ποῦ δ
Μασκάνη μᾶς κάνει τὸν σπουδαῖον;

Ἄτακτος

εὐγενῶς νὰ συμμετάσχω τοῦ θεωρείου των! . . .
Ἐπειδὴ δέ, ἄλλως τε, δὲν εἶμαι καὶ πολὺ συ-
νηθισμένη εἰς τὰ θεατρικὰ θεάματα, ἐδέχθην
εὐχαρίστως. Τώρα ἂν μοὶ τὸ ἀπαγορεύεις νὰ ὑ-
πάγω πρὸς ἄλλων τὰ δικαιώματά σου, ὡς ἀνὴρ,
θέλω κλίνει τὴν κεφαλὴν, θέλω ὑπακούσει. . . .

Ἐκαμε χειρονομίαν πλήξεως καί :

— Ἰδόμεν, εἶπεν, ἀγαπητὴ μου, μὴν ἐξά-
πτεσαι τόσον εὐκόλως. Δὲν σκέπτομαι νὰ σὲ ἐμ-
ποδίσω νὰ ἐξέλθῃς . . . Μὲ μέμφεσαι ὅτι δὲν σὲ
ἐδὴγῶ εἰς τὸ θέατρον. . . . Μήπως ἄρα γε δὲν
γνωρίζεις ὅτι δὲν δύναμαι νὰ διαθέσω κατὰ βού-
λησιν τὰς ἐσπέρας μου; Ἐπειδὴ λοιπὸν τὴν ἐ-
σπέραν ταύτην ὅλως τυχαίως εἶμαι ἐλεύθερος,
ἐπεθύμουν

— Ἐχει καλῶς μένω . . .

— Ἄλλ' ὄχι, φιλάττη μου, ποσῶς, θὰ γευθῶ-
μεν ταχέως θὰ καλλωπισθῆς καὶ ὅταν ἔλθουν
οἱ Δομβρᾶ.

— Σὰς λέγω ὅτι μένω, δὲν ἔχω πλέον διά-
θεσιν νὰ ὑπάγω.

Καὶ μετὰ μανίας κακῶς ὑποκρυπτομένης ἤρ-
χθη νὰ ἐκδύεται ῥίπτουσα τυχαίως ἐπὶ τοῦ ἀ-
νακλίντρον τὸ ἐπανοφώριόν της, τὸν πῖλον της,
καὶ τὰ λοιπὰ κοσμημάτά της. Αὐτὸς δέ, ἀγνο-
ῶν εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὸ αἷτιον τῆς αἰφνιδίας
ταύτης λογομαχίας ἔμεινε βεβουημένος εἰς λυ-
πηρὰς σκέψεις.

Πρώτη αὕτη διέκοψε τὴν σιωπὴν.

— Ἄ! ἐλησμόνησα. Προσεκάλεσα τὸν Παῦ-
λον Βρουζὲ νὰ γευματίσῃ αὐριον μαζί μας.

— Ἄ!

— Τί Ἄ; διατὶ λέγετε Ἄ!

— Ἄλλὰ, φιλάττη μου, εἶπον. Ἄ! ὡς θὰ
ἔλεγον ἀπλούστατα. . . .

— Μήπως ἄρα γε ἔχετε τὴν διαθέσιν νὰ
μοὺ κάμετε καμμίαν σκηνὴν ζήλοτυπίας;

— Ἐκυψε τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Διατὶ ποία ἡ ἀφορμὴ τῆς σκηνῆς ταύτης; δὲν
ἦτο τοιαύτη συνήθως. Καὶ ἀνησυχία αἰφνιδίως
ἐγεννήθη ἐν αὐτῷ.

Μήπως, ἄρα γε, ἡ ἀνεξήγητος αὕτη νευρική
διέγερσις εἶχεν ὡς αἷτιον πρόσφατόν τι παρά-
πτωμα;

Ἄλλ' ἡ ὑπόψια αὕτη δὲν ἔσχε τὸν καιρὸν
νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν γαλήνιον καὶ ἀπλοῦ-
κὴν καρδίαν του. Ἐπετίμησε μάλιστα ἑαυτὸν
διότι ἔδυνήθη ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ ὑπο-
πτεύσῃ τι.

Ἐσκέφθη ὅτι πιθανὸν τοῦτο νὰ προῆλθεν ἐκ
πέσματος, ἢ ἔνεκα τοῦ κόπου τοῦ ἀπογεύμα-
τος. Καὶ ὅμως ἡ χαρὰ του ἅπασα ἀπέπτη! . . .

— Μάλιστα, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν αὕτη.
Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ποτὲ δὲν θ' ἀνεχθῶ

τοιοῦτόν τι. Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν
θελήσῃς νὰ δεξῆς σημεῖα ζήλοτυπίας, θέλω
μεταχειρισθῆ κατὰ τὸ ὅποιον ἐγὼ γνωρίζω : τὸ
διαζύγιον.

Ἡ λέξις αὕτη ἢ τόσον ἀποτόμως ὡς ῥάπι-
σμα ἐπὶ τοῦ προσώπου του ῥιφθεῖσα τὸν κατέ-
στησε πελιδνόν.

Ὅκτῶ ὥρας ἤχησε τὸ ὠρολόγιον.

Τὸ γεῦμα παρατεθειμένον πρὸ πολλοῦ εἶχεν
ἤδη ψυχρανθῆ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης
ἡ πτωχὴ ἀνθοδέσμη λησμονηθεῖσα, ἐφαίνετο
ὡς φορτικός τις ξένος, ἀπρόσκλητος ἐλθὼν, καὶ
ὅστις συνησθάνετο τὴν θέσιν του.

Παρετήρησε τ' ἄνθη ἀφρημένη.

— Μπᾶ! τί εἶναι οὗτά; ἠρώτησεν.

Ἐστράφη πρὸς αὐτὴν δειλῶς, καὶ δι' ἡμι-
σείας φωνῆς ἐψιθύρισε.

— Φιλτάτη μου, σήμερον εἶναι ἡ ἐπέτειος
τῶν γάμων μας.

— !!!

Παρατεταμένον καὶ πλήρες θερμῆς ἀγάπης
φίλημα ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν μικρὰν ταύτην
σκηνήν, τὴν ἀνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας ἀρχίσασαν,
καὶ ἥτις παρήλθε χωρὶς ν' ἀφήσῃ οὐδὲν ἔχνος
τῆς διαβάσεώς της, ἐν τῷ μέσῳ τῶν και τῶ-
σαν ἄλλων ἅτινα εἶχον ν' ἀναπολήσωσιν ἀπὸ τῆς
ἡμέρας τῶν γάμων των.

Οἱ Δομβρᾶ μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον ἀλλὰ. . .
μόνοι των.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἄνοθ' X. B.

ΜΟΥΣΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΝΙΚΟΛ. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Οἱ ψαράδες

Σὰς δίδομεν σήμερον τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δευ-
τέρου καμειδυλλίου τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Ν.
Κοτσελοπούλου ἢ ἑποία θ' ἀναγνωσθῆ βεβαίως
ὡς ἄριστον διήγημα κοινωνικόν.

Ἡ Σκηνὴ ἐν τινὶ νήσῳ τῆς Ἑλλάδος ἐν συγ-
χρόνῳ ἐποχῇ, τὰ δὲ πρόσωπα Σταμάτης ψα-
ρᾶς, Σταυρούλα θυγάτηρ του, Μιχάλης ἐρα-
στής της, Παχούμιος γέρον Ἀθηναῖος παρεπι-
δημῶν ἐν τῇ νήσῳ, Ἀποστόλης, Δημήτρης,
Νικολῆς, Στάθης, ψαράδες.

Ἀιρομένης τῆς αὐλαίας οἱ Ψαράδες ἐτοιμά-
ζοντες τὰ δίκτυά των παρὰ τὴν ἀκτὴν ἄδουσι :

Ἐμπρός, ἔμπρός, καλὰ παιδιὰ
κι' ἡ βάρκα μας σιμώνει,
ἔμπρός ἀνοίξτε τὰ πανιά
κι' ὁ μπᾶτης τὰ φουσκώνει κλπ.

Μετὰ τοῦτο ὀμιλοῦσι περὶ τοῦ ἔρωτος τοῦ
Μιχάλη καὶ τῆς Σταυρούλας καὶ ἐπιβιβαζόμε-
νοι τῆς λέμβου των ἀπέρχονται πρὸς ἀλιεῖαν
ὅτε ἡ Σταυρούλα ἐξέρχεται τῆς οἰκίας της καὶ
μὴ βλέπουσα τὸν ἐραστήν της ἄδει περιπλοῦς :

*Ἐλα καρὰβι φτερωτὸ
Δηῶ ὄρακις περιμένω
Σύντροφο, φίλο ποθητὸ
Θαλασσογυρισμένο

*Ἀχ! Θέ μου κάμε νὰ φανῇ
Ἐκεῖνος ποῦ προσμένω
Φύττα βουρᾶ μου τὸ πανί
Κι' ἀπ' τὸν καὶμὸ πεθάνω

Ἄλλ' ἐνθ' ἡ Σταυρούλα εὐρίσκειται παρὰ τὴν
ἀκτὴν, ὑρίττεται τὰς ἐρωτικὰς ἐπιθέσεις τοῦ
γέροντος Παχουμίου, χήρου με 7 παιδιὰ, αἱ
ὅποια ὅμως ἀποβαίνουν εἰς μάτην διότι ἡ
Σταυρούλα μένει ἀκαμπτος. Ὁ Γέρον-Παχού-
μιος ὅμως δὲν ἀπελπίζεται ἀλλ' ἀπορασιζεὶ νὰ
τὴν ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της εἰς τὸν ὅποιον
προηγούμενος ὁ κύρ Νικολῆς εἶχεν ὀμιλήσει
περὶ τοῦ ποιοῦ τοῦ Παχουμίου τὸν ὅποιον ὡς
λέγει εἶχε γνωρίσει εἰς τὰς Χαλκίδας. Ὁ
Παχούμιος συναντᾷ ἐπὶ τέλους τὸν πατέρα τῆς
Σταυρούλας καὶ τῷ ζητεῖ αὐτὴν διὰ σύζυ-
γον, προβάλλει δὲ ὡς προτόντα τὴν περιουσίαν
του κλπ. Εἰς δὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ κύρ-Στα-
μάτη ὅτι εἶνε χήρος με 7 παιδιὰ ἀπαντᾷ: Ἄμα
πάρω τὴν Σταυρούλα ὡς σύζυγον δὲν θὰ ἦμαι
πλέον χήρος! . . .

Ὁ Παχούμιος ὅμως δὲν ἀπελπίζεται· ἔχει
ἄλλο σχέδιον διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸν σκο-
πὸν του.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀκούεται τὸ ἄσμα τοῦ ἐρχο-
μένου διὰ τῆς λέμβου του ἐραστοῦ τῆς Σταυ-
ρούλας :

*Ἄγιε Νικόλα, βοήθησε
Νὰ πάρῃ τὸ πανί μου
Ἐκόπηκ' ἡ φωνή μου
Ἐσβύσθηκ' ἡ λαλιὰ
Ἄγιε Νικόλα φύσησε
Εἰς τὸ νησί νὰ σώσω
Νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω
Γλυκὰ, γλυκὰ φιλιὰ.

Ἡ Σταυρούλα τρέχει εἰς συνάντησιν τοῦ ἐ-
ραστοῦ της μεθ' οὗ ἄδει τὸ ἐξῆς ὠριον ἄσμα :

Εἶναι γραμμένο φαίνεται
Σ' τῆς μοίρας τὸ βιβλίον
Πολὺν καιρὸ τὰ δύω
Νὰ ζοῦμε μακριὰ
Ὁ ἕνας εἰς τὴν θάλασσα

Τὸ μάτι νὰ βυθίξῃ
Κι' ὁ ἄλλος νὰ γυρίξῃ
Σὲ κύματα βυθιὰ.

Εἶτα ἡ Σταυρούλα διηγεῖται δι' ὀλίγων τῆν
ἐρωτικὴν ἐπίθεσιν τοῦ Παχουμίου τὴν ὅποιαν
ἀναγκάζεται νὰ διακόψῃ ὡς ἐκ τῆς παρουσίας
αὐτοῦ ἐρχομένου πρὸς συνάντησιν της. Ὁ Μι-
χάλης κρύπτεται εἰς τοὺς βράχους καὶ γίνεται
μάρτυς νέας ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως τοῦ Παχου-
μίου τὴν ὅποιαν καὶ πάλιν ἀποκρούει ἡ ἐρωμένη
του. Ὁ Παχούμιος πλέον γίνεται ἐξω φρενῶν
καὶ ἀπορασιζεὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ ἄλλο
σχέδιον τὸ ὅποιον εἶναι ἡ ἀγορὰ συναλλάγματος
τοῦ κύρ-Σταμάτη εὐρισκομένου εἰς χεῖρας τοῦ
καπετὰν Λαμπρυνοῦ, διὰ 2000 δρχμᾶς, καὶ
ἡ δι' αὐτοῦ κατάχρησις τῶν πραγμάτων, καὶ
φυλάκισις τοῦ κύρ-Σταμάτη. Τὸ σχέδιον τίθε-
ται εἰς ἐνέργειαν καὶ ὁ καπετὰν-Σταμάτης ἀ-
ναγκάζεται δῆθεν νὰ τῷ ὑποσχεθῆ τὴν κόρην
του ἵνα κερδίσῃ καιρὸν μέχρις οὗ ἐπιστρέψουν
ἐκ τῆς ἀλιείας οἱ ψιράδες ὅπως συσχεθῆ μετ'
αὐτῶν περὶ τοῦ προκτεῖου. Ἡ Σταυρούλα ἀνα-
κοινεῖ εἰς τὸν Μιχάλην τὴν ἀπάντησιν τοῦ
πατρὸς της, ὁ δὲ ἀτυχῆς ἐραστής ἐν ἀπογνώσει
ἄδει :

Μονάχο θὰ με δέρονε
Τὰ κύματα μονάχο
Γιὰ σύντροφον τὴν θάλασσα
τὴν ἀφρισμένη θὰ ἔχω
Κι' ὅταν θλιμμένος θὰ ἔρχομαι
Εἰς τὸ νησί μας πάλι
Σὲ ποῖα καρδιὰ ὁ ἄμοιρος
Θὰ γέρον τὸ κεφάλι;

Οἱ ψιράδες τέλος ἐπανερχονται ἄδοντες :

Νὰ, ἐφάνη τὸ λιμάνι
*Ὅρτσα τὸ πανί
Καὶ θὰ ἔμπονε 'ς τὸ τηγάνι
Σπάρει ζωντανοί

ὅτε ὁ Μιχάλης τοῖς γνωρίζει τὰ διατρέχοντα.
Οἱ ψαράδες ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ταραττονται καὶ
ὀρκίζονται νὰ ματαιώσουν τὸν μελετηθέντα γά-
μον ἄδων δὲ τὸ ἐξῆς ὠριον ἄσμα :

*Ὅλοι ἡμεῖς ἀδελφομένοι
'Σ τὴ χαρὴ, 'εἰς τὴ δυστυχίαν
Σὴν ἀδέλφια ἀγαπημένοι
'Ὀρκισθῆτε με καρδιὰ
Νὰ χαλάσωμε τὸν γάμον
Ποῦ θὰ γείνη, βρὲ παιδιὰ

Κάθε πλούσιος σὺν ἔχῃ
Ἄς γλεντᾷ τὸν παρὰ του,
Εἰς τὴ φτώχεια μὴν προσέχη,
Δὲν ζητεῖ αὐτὴ παρὰ,

Ἔχει ἡ φτώχεια μας γὰρ πλοῦτο
τὴν ἀγάπην, τὴν χαρὰν!

Ὁ Παχούμιος εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου του φρονῶν ὅτι

Τὸ συνάλλαγμα τραβάει
τὴν Σταυρούλα ἔς τὰ νερά
καὶ τὰ σχέδια χαλάει
τοῦ Σταμάτη τοῦ ψαρά.

Οἱ ψαράδες ὅμως ἔχουν τὸ ἰδικόν των σχεδίων καὶ λέγουν εἰς τὴν κύρ-Σταμάτην νὰ καλέσῃ τὸν Παχούμιον εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ συντάξουν τὸ προικοσύμφωνον ἐνώπιον τοῦ ψαρά Νικολοῦ τὴν ἐποίον μεταμφιέζουσαν εἰς συμβολαιογράφον. Ὁ κύρ Σταμάτης τὸ πρῶτον εὐχαρίστως καὶ ἀδελφίως

Προσοχὴ ὅσω νὰ βάλλω
τὸ συνάλλαγμα εἰς τὸ χέρι
Κι' ἔπειτα ἂν δέν εἰς τὸ φτειάσω,
Κυρ' γαμβρέ μου, τὸ χουνέρι,
Μιά Χαρά,

Ἄς μοῦ βγῆ τὸ ἓνα μάτι
Μὴ μὲ ξαναποῦν Σταμάτη
Μὴ μὲ ξαναποῦν ψαρά.

καὶ πράγματι τοῦ τὸ φτειάουσαν οἱ ψαράδες, διότι ἐνῶ ὁ Παχούμιος ἐνόμιζεν ὅτι ὑπέγραφε προικοσύμφωνον καὶ ἐξέσχιζε τὸ συνάλλαγμα τοῦ κύρ Σταμάτη, εὐρέθη ὅτι εἶχεν ὑπογράψῃ δημολογίαν τῆς κουταμάρας του! εἰς ἣν προσυπέγραψαν ὡς μάρτυρες καὶ οἱ ψαράδες. Διαμαρτύρεται τότε κατὰ τῶν γενομένων, ἀπειλεῖ ὅτι θὰ καλέσῃ τὴν ἀστυνομίαν ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν ἀκούει ὅτι δὲν κάμνει τίποτε διότι τὸ μὲν συνάλλαγμα δὲν ὑπάρχει πλέον, ἡ δὲ ἀστυνομία εἶναι τοῦ κόμματος. Πρὸ τοῦ ἀδιεξοδου εὐρισκόμενος ἀναγκάζεται νὰ συνθηκολογήσῃ καὶ νὰ στεφανώσῃ ὁ ἴδιος τὴν Σταυρούλαν μὲ τὸν Μιχάλην τὴν ἐποίαν καὶ προικίζει. Καὶ ἡ ὑπόθεσις περατοῦται ἐνταῦθα ἀδόντων πάντων:

Κι' ὁ κύρ Παχούμιος παιδιὰ
εἰς τὴν χαρὰν θὰ μείνῃ,
Κι' ἀφοῦ γαμβρός δὲν εἶναι πειὰ,
Κουμπάρος μας θὰ γείνη.

Τοιοῦτον τὸ νέον κωμειδύλλιον τοῦ φίλου κ. Ν. Κοτσελοπούλου τρυφερὸν, κοινωνικόν, ὠραῖον. Περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Καίσαρη, κατὰ τὴν παράστασιν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ « ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ »

Ἡ «Οικογένεια» ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑπεκαύσῃ τὸν ζῆλον τῶν περὶ τὴν ἐλαφρὰν φιλολογίαν ἀσχολουμένων νέων

προκηρῶσσει διαγωνισμὸν

πρὸς συγγραφήν ἐνὸς διηγήματος. Ἐκεῖνος, οὐ τὸ πόνημα κριθήσεται ὡς τὸ καλλίτερον τῶν ἀποσταλησομένων, θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον δραχ. 30, ἡ δὲ εἰκὼν του θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν πρώτην σελίδα τῆς «Οικογενείας», ἣτις θὰ περιέχῃ τὸ διηγημά του.

Ἔρωτες Διαγωνισμοῦ :

1] Τὸ διηγημα πρέπει νὰ ἦναι ἐλληνικῆς ὑποθέσεως καὶ πρωτότυπον.

2] Γλῶσσα, εἴτε δημώδης, εἴτε καθαρεύουσα, εἴτε μιγᾶς. (Ἄρκει αἱ λέξεις νὰ ἦναι καταληπταὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας).

3] Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ ἦναι εὐανάγνωστα καὶ νὰ μὴ φέρωσιν ὑπογραφήν ἀλλὰ διακριτικὸν τι σημεῖον, ἢ ψευδώνυμον.

4] Τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ ἢ τὸ διακριτικὸν σημεῖον πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐπὶ τινος ἄλλου χάρτου, ἐφ' οὗ θὰ ἦναι γεγραμμένον καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ συγγραφέως. Ὁ χάρτης οὗτος νὰ τεθῇ ἐν φακέλλῳ ὅστις νὰ κλεισθῇ.

5] Ἡ ὑπόθεσις τοῦ διηγήματος δὲν πρέπει νὰ ἦναι πολὺ σοβαρά.

6] Τὸ διηγημα δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐκτενές.

7] Τὰ χειρόγραφα δὲν θὰ ἐπιστραφοῦν.

8] Χειρόγραφα εἶναι δεκτὰ μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου ε. ε.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Μαΐου 1893.

Ἐκ τῆς Διευθύνσεως

Ἐνοικιάζονται δύο δωμάτια εὐρύχωρα μετὰ κουζίνας, κείμενα ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ καὶ τὸ γραφεῖον τῆς «Οικογενείας».

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

προπληρωτέα

Ἐν Ἑλλάδι δραχμ. 6

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ.χρ. 10

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου

Δεπτὰ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩ. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ὁδὸς Δεληγεώργη

Ἄριθ. 36.

ΤΙΜΗ ΑΓΓΕΛΙΩΝ

Ἀγγελίαι οἰκονομικαὶ καταχωρίζονται πρὸς 5 λεπτὰ δι' ἐκάστην λέξιν.

Ἀγγελίαι πολυτελεῖς, κατ' ἀποκοπήν.